

ASANSÖR

A surreal landscape with a large, eye-shaped structure hanging from a rope. The eye's iris is a vibrant blue and contains a detailed scene of a forest. The structure is surrounded by several monarch butterflies. In the background, a full moon hangs in a teal sky, and a tall, multi-tiered tower with a pointed roof stands on a rocky outcrop. The overall scene is set against a backdrop of dark, silhouetted trees and mountains.

DE
X

DJUNA

ASANSÖR

Orijinal adı: 평형추

© 2021, Djuna

Yazan: Djuna

Çeviren: Derya Çelik

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Greenbook Agency aracılığıyla satın alınmıştır.

Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea) desteğiyle yayımlanmıştır.

1. baskı / Mayıs 2024 / ISBN 978-625-6932-68-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

ASANSÖR

DJUNA

DOĞAN
ÖRNEK

Çeviren: Derya Çelik

DE
X

“Cennete gitmek için merdiven çıkmam
gerekecekse ben almayayım.”

Mercedes McCambridge

DOĞAN KUTUP
ÖRNEKLER

Önsöz

Santa Teresa, Kaliforniya

“Annen bir yıldız oldu” dedi gri üniformalı adam.

Çocuk adamın uzattığı ahşap kutuya baktı. Kutuda içinde beyaz kemik tozu olan mavi bir cam kavanoz vardı. Çocuk sol elini pantolonunun cebinden çıkarıp işaretparmağının ucunu kavanozda gezdirirken eli kavanozu tutan adamın eline değince elektrik çarpmışçasına sıçrayarak geri çekildi.

“Bu benim annem değil.”

Adam şaşırarak kavanozun üstündeki etiketi kontrol etti. Çocuğun annesinin adı doğruduydu. Ama kim bilir... Her ailenin bir sırrı olur. Belki de bu kız çocuğu için tek annesi sadece az önce onu buraya getiren kadındı.

Adamın yüzünü okuyan çocuk kafasını hızla iki yana salladı.

“Annem değil. Sadece kül bu.”

Hım, demek karşımızda ufak bir filozof var. Çocuk haklıydı. Kavanozdaki sadece birkaç dünyevi şeyin tozundan ibaretti. Bir süpernova ile ortaya çıktığından beri geçen yüzlerce milyon yıllık tarihinde kısacık bir anlığına bir insan vücudunun parçası olmasının nasıl büyük bir anlamı olabilirdi ki? Nasıl olsa bugün bir havai fişeğe karıştırılıp havaya fırlatılacak ve birkaç saniyelikliğine gökyüzünü gülgrenine boyadıktan sonra havada dağılıp her bir parçası kendi yoluna gidecek.

Çocuğun diğer annesi geldi. Vücudu incecik, göz alıcı güzellikte bir kadın. Aktris olduğunu mu söylemişti? Neyse işte, ünlü biriymiş ama adam Asyalı kadınların yüzlerini birbirinden pek ayırt edemiyordu. Kadın belirgin bir aksanı olmayan İngilizcesiyle adamlarla kısa bir şeyler konuştu ve tablete bir imza attı. Kapağı kapatılan ahşap kutu bu sefer havai fişek için barutla karıştırılmak üzere başka bir odaya alındı.

O gece, bindikleri yatta havai fişek gösterisi başladığında çocuğun sol tarafında ölen annesinin hayaleti oturuyordu. Onca zamandır sekreter programının veritabanında toplanan annesinin konuşmaları ve hareketleri bu artırılmış gerçeklik hayaletinin canlı ve gerçek gibi görünmesini sağlıyordu. Çocuk gökyüzünü aydınlatarak havaya dağılan annesinin kemik tozlarını ve yanında oturan hayaleti, annesinin hatıralarını, yazdığı kitapları ve bıraktığı videoyu düşündü. Kafasında ölen bir insanın bir zamanlar bilincini oluşturan bu bilgilerin yavaş yavaş dağılıp soluklaştığı bir manzara çizdi.

Bu havai fişek gösterisi de annesiydi. İçinde bir süreliğine annesinin bedenini oluşturan tozlar olduğu için değil ama yat, cenaze töreni, havai fişek gösterisi, hepsi ölen annesinin planına göre olduğu içindi. Çocuğun gördüğü ölen annesinin bilincinin bir uzantısıydı.

Hiç kimse bu uzantıyı bu kadar çabuk görmeyi beklemiyor-du, o kadar.

Hummingbird saldırısı

Şingır, şingır, şingır. Parıl parıl beş sentlik ve yirmi beş sentlik demir paralar Rex Tamaki'nin sol avucunda dans edip duruyor. Tamaki'nin başparmağı ve işaretparmağının küçük kıpırdanışlarıyla hareket eden bu ince metal yuvarlaklar kendi iradeleriyle hareket eden canlı varlıklar gibi havalanıp, dönüp, yuvarlanıp, birbirlerinin üstünde takla atıyorlar.

Bozuk paraların dansı başlarken olduğu gibi hop diye birden bitiveriyor. Dikkatimi çektiğini fark eden Tamaki havadaki bozuk paraları hafif bir el hareketiyle yakalayıp pantolonunun ön cebine koyuyor ve bana gülüyor. Apaçık davetkâr bir gülüş. Tamaki homoseksüel değil. Sadece beni kıskırtıp benimle dalga geçmekten zevk alıyor. Utangaçlıkla gözlerimi kaçırıyorum.

Uçağın içi sessiz. Kulaklarımla tek duyduğum hafif bir motor sesi. Bu bariz sessizlik bir kandırmaca. Tamaki'nin adamlarının yüzlerindeki şeytansı gülümsemeye bakılırsa birbirlerine sessiz mesajlar gönderdikleri ortada. Benim için de bir kanal açtılar ama odaya girdiğimden beri benimle tek kelime eden olmadı. Umurumda değil. Onların saçma sapan şakalarını hiç merak etmiyorum.

Rex Tamaki etrafındaki gorili andıran, kasları patlayacakmış gibi görünen adamlarına göre daha zayıf görünüyor. Fakat görünüşe aldanmamak lazım. Bu devirde birinin ne kadar güçlü olduğunun ne kadar kaslı olduğuyula alakası yok. 15 yıl önce

olimpiyatlarda doping kullandığı için altın madalyası elinden alındığından beri Tamaki'nin bedeni sürekli bir değişim içindeydi. Şu an gözümün önünde kurallara uymayan, kuralları küçümseyen birinin bedeni duruyor.

Kafamın içindeki alarm saat 22.00'ı vuruyor. Önümüzdeki on sekiz saat boyunca Gondal Senti'nin yetkileri Tamoe hükümetinden LK'ye devredilecek. Bunu elde etmek için geçtiğimiz dört gün boyunca adalar arasında mekik dokuyarak neler yaptığımı anlatmaya bile gerek yok.

Tamaki ve adamları sanki önceden sözleşmiş gibi hep birlikte ayağa kalkıyorlar. Vücutum basınçla havalanır gibi hissediyorum ve karşıdaki metal kapı döne döne açılıyor. Şu âna kadar Gondal Senti semalarında 300 metre yükseklikte bekleyen uçağımız Hummingbird şimdi bir asansör gibi alçalıyor. Giderek genişleyen yuvarlak kapıdan her yerine plastik kutular saçılmış gibi duran sahil kasabası görünüyor.

Kapı tamamen açılıp uçak 15 metre yükseklikte hızını düşürünce Tamaki'nin adamları teker teker uçaktan atlıyorlar. İri gövdelerinden beklenmeyecek kadar narin hareketlerle çıt çıkarmadan evlerin çatılarına konup oradan kasabanın içine dağılıyorlar. Ben hâlâ emniyet kemerim takılı halde yerimde oturarak kasabayı izliyorum.

Kapı boşluğundan içeriye kasabanın kokusunu taşıyan sıcak bir rüzgâr doluyor. Yemek kokusu, balık kokusu, lağım kokusu, çöp kokusu, insan kokusu. Şu gelişigüzel saçılmış kutu yığınlarının içinde binlerce insan nefes alıp, yemek yiyip, sıçır, kusup, sevişip yavrular doğuruyor. İçim bulanıyor.

"Biraz eğlenelim mi, Mac?"

Tamaki'nin sesini duyuyorum. Kurtçuktan gelen tüm diğer sesler gibi onun sesi de garip bir şekilde çevredeki gürültüden izole duyuluyor. Kutsallığını kaybetmiş, geriye sadece garipliği kalmış Tanrı'nın sesi gibi.

Gözlerimin önünde bir artırılmış gerçeklik ekranı açılıyor. Kasabanın çeşitli yerlerinde mavi ve kırmızı noktalar görünüyor. Mavi noktalar LK'nin güvenlik birimi çalışanları, kırmızı noktalar ise bir ay önce Pala'da Doran Partisi'nin önde gelen isimlerinden üç kişiye suikast düzenleyen ve kısa bir süre önce buraya kaçan Patusan Kurtuluş Cephesi üyeleri. Başka bir ekrana geçerek bir mavi noktanın gözünden çevreyi inceliyorum. Elindeki AK-1'le bir mavi noktayı hedef almaya çalışan bir kırmızı noktanın yüzü beyaz köpüklerle kaplanıyor. Başka bir mavi noktaya yumruk sallayan kırmızı noktanın biri mavi noktanın bir tekmesiyle geri geri uçup duvara yapışıyor. Başka bir kırmızı nokta yediği mermiyle çoktan yüzünün yarısını kaybetmiş. Başka bir mavi nokta köpek balığı sürüsü gibi üstüne yapışan sokak çocuklarını koparıp atmamakla meşgul.

Tekrar artırılmış gerçeklik ekranına dönüyorum. Artık tek başına kalmış hiç kırmızı nokta görünmüyor. Hepsi mavi noktalar tarafından çevrilmiş ve son birkaç saniyedir kasabadaki sarı nokta ile işaretlenmiş yere doğru ilerliyorlar. Saat 23.13. Tamaki operasyonunun on beş dakikada tamamlanacağını tahmin ediyordu.

Uçağımız Hummingbird kapısı açık halde sarı noktaya doğru ilerliyor. Burası kasabanın meydanı sayılan ve Hummingbird'ün kanatlarını kapatarak zar zor inebileceği büyüklükte boş bir alan. Uçak inince etrafta ancak insanların gelip geçebileceği kadar dar bir geçit kalıyor.

Uçaktan inince köpük yapışmış, darmadağınık yüzlü, eli kolu bağlı halde çekiştirilip götürülen adamları görmezden gelerek son kırmızı noktanın bulunduğu kuzeydeki binaya yürüyorum. Daha az önce küçük canavarlar gibi böğürerek güvenlik biriminin adamlarını ısırmaaya çalışan çocuklar ifadesiz suratlarla bize bakıyorlar.

Kırmızı noktanın bulunduğu evin kapısı yarım açık. Bir meslektaşım kırmızı noktanın yanında dikilerek içerideki manzara-

yı tarayıp aktarıırken Tamaki ölen adamın kafasına çekiçle kısa bir boru çakıyor.

“Böyle bir şey elde edebilecek misin?” diye soruyorum.

“Ölüler sandığından daha çok şey hatırlar” diyerek duygusuz bir karşılık veriyor.

Onu ölmüş adamın hafızasını toplamaya bırakıyorum ve ben de kurtçuktan gelen diğer bilgileri inceliyorum. Tutuklanan teröristlerin hafıza cihazlarındaki bilgiler toplanıp sınıflandırılıyor. Gergince ellerimi ovuşturup kafamı kaşıyorum. Bu kadar çok şey olurken hâlâ ellerimi kullanabileceğim bir şey olmamasını vücudum asla anlayamayacak.

Aradığım bilgiler çoğunlukla içerideki ajanlarla ilgili. Suikast saldırısının kendisi bizi ilgilendirmiyor. Doran Partisi üyelerinin çoğu gibi öldürülen kişiler konuyla pek bir alakası olmayan birer korkuluktan ibaret. En çok öldükleri zaman işe yarıyorlar. LK'nin olaydan iki gün sonra suikastçılardan ikisinin kimliğini ve yerini tespit etmesine rağmen hâlâ Pala hükümeti ile bu bilgileri paylaşmamış olmasının iyi bir sebebi vardı.

Güvenlik biriminin bilgisayarının hazırladığı 154 kişilik liste geliyor ekrana. İçlerinde önemli sayılabilecek en fazla 30 isim ve bunlardan da benim idaremdaki dış ilişkiler biriminin ilgilenmesi gereken 9 isim var. Bunlardan 7'si LK'nin orta düzey çalışanları ve 2'si Patusan Belediyesi'nin çalışanı. Bunların hepsi gözlem listesine alınacak ve kendi hallerine bırakılacaklar. Nasıl olsa ele geçirdiğimiz bu bilgilerin değerlilik ömrü en fazla iki hafta; tutuklama ve ifşa gibi şeylerle harcayacak zaman yok.

Özetlenen bilgileri raporuma ekleyip dış ilişkiler birimine gönderdikten sonra listedeki diğer isimlere ve fotoğraflara şöyle bir göz atıyorum. Çoğu bugün tutuklananların yakınları ya da yanlarına çekmek için belirledikleri insanlar. Belki bir ikisinin Kurtuluş Cephesi ile gerçekten bağlantısı olabilir ama çoğunun sadece ismine bakmakla yetiniyorum.

Ekrandaki kayan liste duruyor. Kişisel bilgiler ve fotoğraflar görünen yeni bir pencere açılıyor. Sıkıcı bir saç şekli, gayet yakışıklı, yirmili yaşlarının sonunda bir erkek. İsmi Çoy Gangvu. LK Uzay'ın sıradan bir çalışanı ve bu listedeki tek Koreli. Bu adamın bilgilerini neden kaydetmişim ki? Kısa bir şaşkınlık yaşıyorum.

A, doğru ya! Şimdi hatırladım. Şu sakal tıraşı olmayan Koreli herif.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Yeterince şüpheli bir yeni çalışan

Çoy Gangvu'yu ilk gördüğüm yer Patusan'da eksi on yedinci kattaki bir kafeteryaydı. LK Holding'in kuruluşunun 232. yıldönümü etkinliğinin burada yapılmasını isteyen Ross Lee de geldiği için herkes nefes bile alamayacak kadar meşguldü. Zar zor kendimi kurtarıncı Ross Lee'nin de, Han Suhyun'un da göremeyeceği bir yere saklanmak için aşağıya inmiştim. Şehrin tamamını birbirine bağlayan yürüyen merdiven şelalesine binip son kata kadar inince çalışanlar için bir kafeterya çıkmıştı karşıma.

İçerisi Seul ve Jeonju'dan getirilen yeni teknisyenlerle doluydu. Kadın olsun erkek olsun, herkes benzer takım elbiseler giymişti ve hepsinin yüzü benzer şekilde derli toplu görünüyordu. Çalıştıkları birimlere göre ayrı masalara ayrılmışlar ve benzer menüler yiyorlardı, hatta kaşık ve yemek çubuklarını bile neredeyse aynı ritimle kullanıyormuş gibi görünüyorlardı. Girdikleri yeni ortamdı biraz çekinir, hatta korkar gibi bir halleri vardı.

Çoy Gangvu'yu fark etmemin tek sebebi kirli sakalıydı. Kafeteryadaki Koreli erkeklerin arasında sakal tıraşı olmayan tek o vardı. Bunu görünce zavallı bir gururun izlerini görür gibi olmuştum. *Neden her gün inatla zaten uzamayan bir sakalı tıraş etme zahmetine katlanıyoruz?* Ben hâlâ bir ergenim dercesine bir protesto bence.

Yüzünü fark ettikten sonra başka şeyler de dikkatimi çekti. Az önce de söylediğim gibi, Çoy Gangvu hiç de fena sayılmaya-

cak kadar yakışıklıydı. Ama yanında oturan diğer meslektaşları gibi derli toplu görünmüyordu. Yüzü pek de simetrik sayılmazdı, cildi pürüzlüydü ve kocaman gözleri ile ağzı onu aılıktan ölmek üzereymiş gibi gösteriyordu. LK'nin beğeneceği bir yüzü yoktu. Bu yüzle müşteri hizmetlerinde çalışma ihtimali yoktu.

Merak edince yüzünü tarayıp kişisel bilgilerini kontrol ettim. Ahım şahım bir iş geçmişı yoktu. Eğitim geçmişı ve not ortalaması kayda değmezdi. LK'ye üçüncü denemesinde girebilmişti ve şaşırtıcı bir şekilde son yazılı sınavdan aldığı puanla ikinci olmuştu. Şirket de bunu şüpheli bulmuş olmalı ki onu çok zorlu bir mülakata sokmuşlar ve Çoy Gangvu bu mülakatı da geçmişti. Bunun nasıl olduğunu merak etmiştim ama bunu araştırarak kadar değil. Bu bilgileri kurtçuğuma kaydettikten sonra onu akıldan tamamen çıkarmıştım.

Böylece bir sekiz ay geçtikten sonra, bu isim şimdi Patusan Kurtuluş Cephesi suikastçılarının hafıza cihazlarında karşıma çıkıyor.

Hummingbird'e dönerek koltuğuma oturup kemerimi takıyorum ve Çoy Gangvu hakkında kurtçuktan gelen bilgileri gözden geçiriyorum. Bu belgelerin çoğu LK çalışanları arasından kendi içlerine çekmek için seçtikleri hedefi takip eden Z.S. harfleriyle kodlanmış biri tarafından hazırlanmıştı ve içerikler hem tutarsız hem de dağınıktı.

Rapora göre Z.S., Çoy Gangvu'yu iki ay önce Jewel Nehri ağzı yakınlarında görmüş. Çoy Gangvu yere atılmış bir kola kutusuna konan bir zümrüt kırlangıç kuyruk kelebeğinin fotoğrafını çekerken çamura batmış ve kurtulmaya çalışıyormuş. Z.S. onu çekerek çamurdan çıkmasına yardım etmiş ve ikisi birlikte akşam yemeği yemişler. Sonraki gün Çoy Gangvu hedeftekiler listesine alınmış. Sebep mi? Raporun düz mantığına göre Çoy Gangvu kelebekleri sevdiği için bir çevreciydi ve tüm çevreciler de şirket karşıtıydı. Aslında çevrecilerin Patusan uzay asansörü inşaat planını destek-

ledikleri gerçeği de, Çoy Gangvu'nun LK'de işe girebilmek için üç yıl uğraştığı da dikkate alınmamıştı. Böyle şeyleri düşünmek üsttekilerin işiydi. Z.S. için listeye Koreli bir tam zamanlı çalışanın ismini sokmak çok daha önemliydi.

Sonrasında Z.S., Çoy Gangvu ile görüşmeye devam etmiş. Arada sırada onun evine gitmiş ve onu Patusan'daki kelebek koleksiyoncuları ve çevreci örgütlerden insanlarla tanıştırmış. Bunlardan bazılarının Kurtuluş Cephesi yetkilileri olduğunu söylemeye bile gerek yok.

Kendi içlerine çekme çalışmaları bir ay kadar sürdükten sonra etkisini kaybetmiş. Tam zamanlı çalışan birini avlama umutlarından vazgeçmemişler ama Çoy Gangvu aradıkları hedef değilmiş. Örnek bir LK çalışanının yapması gereken işleri yapıp en ufak bir terslikte özür dileyerek ortadan kayboluyormuş. Son rapora göre Kurtuluş Cephesi'ni hayal kırıklığına uğratan sadece bu davranışları değil, aynı zamanda stajyerden sadece bir üst seviye olan pozisyonuymuş. Onun daha yüksek bir pozisyonda olduğunu sanmışlar. Çünkü Çoy Gangvu kendisiyle işe başlayan meslektaşlarından beş yaş büyükmüş ve olduğundan daha büyük gösteriyormuş.

Şimdi ne yapmamız gerekiyor? Çoy Gangvu ile Z.S.'nin ilişkisini kullanarak Kurtuluş Cephesi'ne sızabiliriz. Fakat bunun ne anlamı var ki? Şu an sadece elimizdeki bilgilerle bile Z.S.'nin kimliğini öğrenip bununla tepedeki isimlere ulaşmak işten bile değil. Ajanlık eğitimi almamış bir çalışanı böyle işlere dahil etmek ancak eski ajan romanlarında falan olur.

Çoy Gangvu'yu kendi haline bırakmaya karar veriyorum. Bunların hepsi gereksiz, fazladan bilgi. Bu bilgilerin dış ilişkiler biriminin dışına çıkmasına gerek yok. Yine de içime sinmezse onu bir sorguya çekerim. Fakat böyle bir şeyle zaten zor bir iş hayatı olan çaylağın önünü kapatmanın gereği yok.

Patusan

Brierly Takımadası'nın uç kısmında yer alan haç şeklinde küçük bir ada ülkesi. Yoğun sayılabilecek fakat bitki çeşitliliği bakımından vasat bir tropikal orman, adanın ortasında gereğinden fazla yüksek bir sönmüş volkan, yer altı sularını bol keseden kullanmaktan zeminleri çökerek toprağa gömülmüş köyler ve şehirler. Ve güzel, çok güzel kelebekler.

LK ele geçirmeden önce Patusan işte öyle bir yerdi.

On beş yıl önce LK, Patusan'a bir uzay asansörü kurma planını açıkladığında insanların tepkisi neden böyle gereksiz bir şey yapacaksınız olmuştu. O zamanlar LK çoktan gökkancalarıyla yörüngeye ve yörünge dışına her gün üç dört tane uzay aracı göndermekteydi. Sadece bu bile insanların artık gerçek Uzay Çağı'nın geldiğine inanması için yeterliydi. Gökkancalar nispeten yapımı kolay, hafif, eğlenceli ve hızlıydı. Bununla kıyaslayınca devasa büyüklükte, ağır ve yavaş bir uzay asansörü zeplin gibi antik bir hayal gibi gelmişti insanlara. Güzel ve ihtisamlı fakat gereksiz.

Fakat insanlar LK'nin gökkancaları geliştirirken uzay asansörünün kurulması için teknik altyapıyı da azar azar geliştirdiğini bilmiyorlardı. Uzay asansörü artık eski bilimkurgu yazarlarının hayalinden ibaret değildi. Gerçek hayatta yapılabilir ve kazanç elde edilebilir bir yapıydı.

Bu plan için nüfusunun üçte ikisi yakındaki iki adaya göç etmiş ve neredeyse harabeye dönmüş, eski bir tatil yerinden daha uygun neresi olabilirdi ki?

Patusan artık Dünya'nın kapısı. Sabit yörüngeli bir uydudan uzanan bir halat Patusan'a inmeden çok önceden beri kendi görevini yerine getirmeye başlamıştı. Adaya indiğinden beri bu halat azar azar genişleyip, kalınlaşıp uzamaya ve daha karmaşık bir hal almaya devam ediyor. Adadaki fabrika durmaksızın uzaya gidecek yolu yapmaya devam ediyor ve şirket ayakta kaldığı sürece bu işlemin durması söz konusu bile değil.

Bu fabrika sayesinde Patusan canlanıyor. Bir dönem 4 bine kadar düşen nüfusu şu anda 89 bine çıktı. Kıyıda yeni bir liman ve havaalanı yapıldı ve uzay asansörünün indiği dağın zirvesiyle bu yeni tesisleri birbirine bağlayan yeni bir kozmopolit şehir kuruldu. Tüm dünyadan gelen sayısız insan uzaya giden bu yolu aşındırıyor.

Tabii bu durumdan memnun olmayanlar da var. Patusan artık çökuluslu bir şirketin malı. Hükümet desen sadece içi boş bir kabuktan ibaret kaldı. LK ne kadar tomar tomar para saçsa da yerli halk hâlâ durumdan şikâyetçi. Bunların çoğu yeni şehrin sisteminde kendilerine bir yer bulamayan azınlık durumuna düştü. Çok daha önceden Pala ve Tamoe adalarına göç edenlerse tazminat bile alamadılar. Böylece bu üç ada arasında bir yerlerde Patusan Kurtuluş Cephesi doğuyor. Bombalar patlıyor, insanlar ölüyor. İlginç bir şekilde bunların şişkin ceplerindeki para hiç bitmiyor. Çünkü bunları destekleyerek kendi paylarını almak isteyen gruplar var arkalarında.

İşte benim işim bu gruplarla uğraşmak.

Bakışlarımı önümde duran masadaki ekrana çeviriyorum. Üç bölünmüş ekrandan üç farklı yüz bana bakıyor. Ortadaki ince yüzlü adam LK'nin şu anki başkanı Ross Lee. Yirmi yıl öncesine kadar dünyanın en yaratıcı mühendisiydi. Asansörün altyapısını oluşturan LK borularının seri üretimi de bu adamın

LK Holding, Patusan adasında bir uzay asansörü inşa etmeye başlar. Patusanlıların öfkesini görmezden gelerek başladıkları bu inşaattan sonra eskiden tropik bir tatil beldesi olan bu ada gezegenimizin uzaya açılan kapısı olacaktır. Uzay asansörü sadece gezegenler arası ulaşımı kolaylaştırmayı vaat etmez, insanlığın geleceğini de şekillendirecektir.

LK Holding'in dış ilişkiler biriminin başındaki Mac, işe yeni başlayan bir eleman sadece kendisinin ve eski patronunun bildiği bir sırrı açığa çıkarınca hayatının şokunu yaşar ve hemen onun peşine düşer. Görünüşte sıradan bir çalışan olan Çoy Gangvu, sadece merhum CEO'nun bildiği sırları nasıl bilebilir? Neden bu adam eski patronun yeğenini ve uzay asansörünü bir takıntı haline getirmiştir? Ve bu sıradan adamı öldürmek isteyenler de kimdir?

“İnanılmaz bir siberpunk romanı... Yapay zekâ hakkında CEO'lar bizi hem heyecanlandırıp hem de uyarırken tam zamanında gelen bir kitap. Şirketlerin yapay zekâ tarafından yönetilmenin ötesine geçip yapay zekânın kendisi olduğu ve insanlığı geride bıraktığı bir gelecek hayal edilmiş.”

The New York Times Book Review

“Asansör'de her şey mevcut... Soluk kesen bir bilimkurgu macerası, ustaca planlanmış bir gizem romanı ve insan varlığının karmaşıklığını inceleyen bir araştırma.”

Bora Chung, *Lanetli Tavşan*'ın yazarı

Çeviren: Derya Çelik

